

Herečka, která umí
i sázet a roubovat

Sad krásných dobrodružství

Jsou herci, kteří nepokojně mění angažmá, kolegy, jeviště, města a jejich vysněným cílem je Praha. A naopak je řada jejich kolegů, která nastoupí do svého prvního angažmá a zůstane mu věrná celý život.

V Ostravě oslavila své kulaté jubileum herečka, která v Divadle P. Bezruče hraje už 27. sezonu a momentálně je nejstarší členkou dámského souboru. Na svém kontě má pěknou řádku rolí od uliční a princezen přes slečny a dámy až po matky, babičky a báby. V současné době exceluje v komedii Woody Allena „Nepijte tu vodu“, kde tato čerstvá padesátnice rozdává nejen radost ze hry a potěšení ze svého hereckého výkonu, ale i sexappeal a energii, kterou by mohla leckterá mladá kolegyně závidět. Herečka výrazného komediálního talentu, velkého citového náboje, schopnosti přesné charakteristiky postav a neustálého nadšení pro svou práci - VĚRA JANKŮ.

DEN: Jak se cítíte v roli jubilantky?

V. Janků: Báječně. Člověk má za sebou spoustu práce, je samozřejmější, tolerantnější a zase se necítí tak starý. Když jsem nastoupila v roce 1966 do divadla, byly pro mne padesátileté herečky staré paní, kterých jsem si nesmírně vážila a vůbec jsem si neuměla představit, že jednou budu v jejich situaci. Ale život běží strašně rychle a u divadla snad dvakrát rychleji. Zjete od premiéry k premiéře a najednou zjistíte, že mis-

Věra Janků ve hře „Nepijte tu vodu“ Woody Allena.

Snímky Tomáše Čvančary

to holčiček a dívek hrajete stárnoucí dámy, a že jste o dvacet let starší.

DEN: Když přehlédnete léta v divadle, je to jiné, že se něco změnilo, že je to lysité, než to bylo kdysi?

V. Janků: Já jsem tady začínala hned po škole a se mnou přišlo šest mladých lidí. Byla tu úžasná atmosféra, žili jsme v podstatě v divadle, neustále jsme se o práci dohadovali, hledali, po premiéře se zpivalo... Dnes mám pocit, že přes nespornou lásku k práci a radost z hraní trpíme zároveň úzkostí o osud našeho divadla. Ale na druhé straně je krásná mobilizace nápadů, jak učinit naše divadlo přitažlivé a zajímavé. Přestali jsme hrát v „kulturáku“ a přešli do budovy, která nám sloužila jako zkušebna. Vybudoval se tam světelný park, zvuková kabina a vytvořil se úžasný variabilní prostor, který umožňuje hrát jak na jevišti, tak mezi diváky v aréně.

DEN: Divadlo P. Bezruče nese statut divadla pro děti a mládež. Nemáte problémy s publikem?

V. Janků: Hrajeme pro velmi mladé publikum, ale mně se jejich vnímání divadelní poetiky líbí. Dokážou být velmi nekonvenční a občas si situaci na jevišti komentují nahlas, ale i to, myslím, k divadlu patří. V současné době máme plno a to i přes zvýšené vstupné, což je důkazem toho, že když je přitažlivý repertoár a pár herců hrajících s chutí, divadlo neodstříhá žádné jiné médium.

DEN: Nezatoužila jste nikdy po Praze?

V. Janků: Nevím, jestli některý herec může poctivě říct, že po ní nikdy nezatožil. Ale já si tady strašně moc zahrála. Miluji Čechova a tady jsem se s ním potkala čtyřikrát! Hrála jsem množství rolí komických,

Věra Janků

charakterních, velkých, ale nikdy jsem se nezlobila a nezlobím, když dostanu malý úkol. Ale nesnáším, když za mnou kolegyně na zkoušce otráveně vzdychá, dívá se na hodinky a obrací oči v sloup, jak jí to nebevíví. Tito lidé nejenže otravují sami sebe, ale ještě tu otrávenost šíří kolem!

DEN: Teď je vám padesát, nebojíte se, že ještě pár premiér a budete muset třeba divadlo opustit?

V. Janků: Kdepak! Já mám jednu zásadu: Nikdy na ničem křečovitě nelpět. Co je pro mne nesnesitelné, jsou stojaté vody. Já jsem si vždycky uměla najít práci, která mě bavila. Naučila jsem se sít, pokouším se psát pro sebe povídky a fejetonky, třeba jednou najdu odvahu je někde uveřejnit, zatím je to moje dobrodružství, které mě nesmírně vzrušuje. Mým současným velkým snem je znovu vybudovat sad na pozemku, který nám byl vrácen a který kdysi JZD zplanýřovalo. Ten sad, to bylo moje dětství a já už umím sázet, roubovat, štěpovat... Prostě čeká mě spousta práce a já se na ni dychtivě těším. Myslím, že je důležité, umět si udušat radost každý den.

S jubilantkou si jménem Dne na víkend povídala její divadelní kolegyně RENÁTA DOLEŽELOVÁ.